

Øjne var hyppig paa Vandring mellem Jytte og Torben. Hun følte sig mere og mere overbevist om, at der maatte være sket noget afgørende den foregaaende Aften. Manden var jo som forvandlet. Ogsaa Jytte syntes straalende lykkelig.

Torben viste sig dog stadig noget tung i Konversationens flyvende Kunst. Paa Grund af sin aarelange Tavshed havde han endnu vanskeligt ved at udtrykke sig. Desuden var han fremmed for de fleste af de Døgn-Begivenheder og Personer, der kom paa Tale, og maatte bestandig spørge.

Bagefter, mens en Hotelkarl tog af Bordet, spaserede de lidt i Haven; og her blev Jytte en lille Tid alene med Torben, mens Fru Bertha gik ind for at give Karlen en Besked.

„De morede Dem vist egenlig ikke nede paa Hotellet iaftes,“ sagde Jytte, da Moderen var gaaet. „Jeg syntes, jeg kunde se det paa Dem.“

„Ja, jeg skylder vistnok baade Dem og Deres Mor en Undskyldning for daarlig Opførsel. Det har jeg glemt.“

„Nej — det var ikke saadan ment. Jeg synes selv, at det er en dum Underholdning, man har fundet paa. Men det er ens paa alle Hotellerne hernede. Det skal være amerikansk Skik.“

„Det er troligt nok. Men vil De sige mig, Frøken Jytte, — De rider vel endnu?“

„Nej, det har jeg hørt op med for længe siden.“

„Det var kedeligt.“

„Hvorfor det?“

„Aa jo. Der er nemlig ikke meget, jeg længes saadan efter, som igen at komme op paa en Hesteryg. Da jeg sidst sad i en Sadel, var det i Deres Selskab — men det husker De velsagtens ikke.“

„Jo vist! Skulde jeg ikke huske det!“

„Ja, det var en grumme flov Historie for mig. De kan nok forstaa, at jeg brænder af Begærlighed efter at skaffe mig Oprejsning i Deres Øjne. Dersom jeg kan opdrive et Par præsentable Gangere, tør De saa endnu engang betro Dem til min Led-sagelse? Her maa vel findes en Ridestald.“

„Ja, med Muldyr og Æsler — andet fører vi ikke her.“